

[Poul Dam.]

samvittighed over vor indsats på u-landsområdet. Der er meget langt igen, før vi har gjort tilnærmelsesvis nok, og der kan ikke tales ofte nok om dette emne.

De 100 millioner kroner, der her foreslås anvendt, er i og for sig relativt tilfældigt valgt; det er et beløb, man slynger ud, og det er naturligvis af en størrelsesorden, som i forhold til det, vi har ydet i de senere år, kan forstås. Det har imidlertid ingen virkelig sammenhæng med den ene procent af nationalproduktet, som alle partier mere eller mindre har forpligtet sig til at arbejde på at nå hen til. Det er muligt, at beløbet er valgt, fordi det var et rart, rundt beløb, og måske også fordi man kunne skaffe dækning gennem den foreslåede særlige sukkerafgift.

Om denne skal jeg ikke sige andet, end at det forekommer mig uheldigt at drøfte en eller anden skats større eller mindre egnethed i forbindelse med spørgsmålet om vor u-landshjælp. Hvis en sukkerafgift er en fornuftig skat, skal vi have den i alle tilfælde, og hvis den er en ufornuftig skat, vil det være meget uheldigt at kompromittere u-landshjælpen ved, at sukkerafgiften bliver kædet sammen med den. Vi er slet ikke interesseret i denne del af forslaget.

Men det øvrige vil vi godt være med til at drøfte noget nærmere. Jeg tror, der ville være megen mening i at forsøge med en flerårig plan for udbygningen af det danske u-landsarbejde. Det skal være en plan, som ikke blot skal dreje sig om at pege på en række opgaver, som vi skal kunne klare i de kommende år. Det har i nogen grad været sådan, at vi har haft svært ved at finde frem til opgaverne, fordi vi ikke havde pengene til det, og fordi man ikke kunne forberede noget, når man ikke havde en nogenlunde klar ramme at gøre det inden for. Det er vel også sådan, at det ved den ene eller den anden lejlighed nok er muligt at få forøget bevillingerne på et eller andet punkt; men når det så drejer sig om at få forøget det personale, der skal administrere disse bevillinger, kommer vanskelighederne. Det er en planlægning som den, hr. Haugaard også talte om; der her er brug for; det er en planlægning, der må vedrøre alle trin — ikke mindst spørgsmålet om styrelsen og det personale, der

skal til. Der kan ikke laves et ordentligt u-landsarbejde, uden at der ofres betydelig mere på planlægningen og på personalet, og her har jeg fået en fornemmelse af, at lønningsrådet, som jo altid skal med ind i disse sager, ikke har været helt så sympatisk indstillet over for tanken som folketinget og det udvalg, der i sin tid har anbefalet, at personalet i styrelsens arbejde blev forøget.

Vi tror, der er brug for denne planlægning. Vi tror, at der er brug for en ganske klar målsætning om, at vore beløb skal forøges meget stærkt. Vi kan glæde os over den forøgelse, der er sket; men vi tror, det vil være rigtigt, at den sker mere bevidst og på et noget længere sigt. Om dækningen skal jeg ikke sige noget særligt. Jeg tror nok, at der skal blive plads til denne udgift også. Hvis man virkelig vil have et sted at hente pengene, vil det ikke undre nogen, at jeg er i stand til at henvise til ét sted, nemlig til militærudgifterne; det, som finansudvalget bevilger på en eller to uger til militæret, kunne dække hele udgiften ved dette forslag.

Rimstad: Mit parti ser ikke med sympati på det forslag til folketingsbeslutning, liberalt centrum her har fremsat. Vi har gentagne gange tidligere givet udtryk for, at u-landshjælpen er en sag, vi omfatter med stor interesse, ligesom vi har støttet de forslag om udvidelse af denne hjælp, der af regeringen er blevet forelagt tinget. I dette tilfælde synes vi dog, at forslaget om yderligere udvidelse har karakter af en lidt for uansvarlig overbudspolitik, der tager sit udgangspunkt i en FN-afstemning om det meget løst formulerede principforslag: at tilstræbe et bidrag på 1 pct. af nationalproduktet.

Vi kan måske godt være enige i den her opstillede målsætning, selv om vi synes, at bidragets størrelse i højere grad burde afhænge af de enkelte landes formåen. Vi er imidlertid helt uenige i, at hjælpen skal stige til en sådan størrelse over hals og hoved, således som det her er foreslået. Jeg vil mene, at man først og fremmest skal hjælpe med omtanke. Det kræver tilrettelægning, og tilrettelægning kræver tid. Jeg er sikker på, at de embedsmænd, der til daglig beskæftiger sig med disse problemer, vil give